

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9545 van 4 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 18 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij diende op 24 mei 2006 een asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 28 september 2006 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen middels een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. In

beroep werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2007 de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 9 januari 2007 aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 28/09/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.
(...)”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de huidige vordering. Verwerende partij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. De nietigverklaring van het bevel wijzigt de verblijfsituatie van verzoekende partij niet en na vernietiging van dit bevel zal een nieuw bevel ter kennis moeten worden gebracht.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in toepassing waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Verwerende partij beschikt in deze slechts over een gebonden bevoegdheid om de vreemdeling, die niet als vluchteling is erkend en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit betekent niet dat verzoekende partij steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 lid 1 en 2 en verder van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tot slot werp verzoeker een manifeste beoordelingsfout op.

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissing worden duidelijk de motieven aangegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002).

3.1.2. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet niet wordt afgewacht. Verzoeker meent dat het bevel derhalve niet zorgvuldig genomen is en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat een bevel slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verwerende partij heeft volgens verzoeker een manifeste beoordelingsfout gemaakt door de persoonlijke situatie van verzoeker niet te onderzoeken.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 september 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekende partij in beroep weigerde te erkennen en dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, niet werden betwist door de verzoekende partij, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid. Verwerende partij heeft bijgevolg geen manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Verwerende partij heeft terecht in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het kader van haar gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd steunend op het in het besluit aangegeven motief. Ze heeft hierbij zorgvuldig gehandeld.

Verzoeker toont niet aan op welke manier de verwerende partij artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel, dat zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, wordt aangeduid (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.ST, nr.166.392, 8 januari 2007). Dit is in casu niet gebeurd.

Wat de ingeroepen schending van de rechten van de verdediging betreft dient er op te worden gewezen dat deze op administratiefrechtelijk vlak enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 155.170, 16 februari 2006).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.